

Nr 381.

Av herr **Andersson** i Grimbo, *angående underlättande av bildandet av jaktvårdssammanslutningar.*

Det synes råda en ganska enhällig uppfattning, att sammanslutningar mellan jordägare för jaktvårdens ordnande böra på allt sätt uppmuntras. Gällande jaktlag öppnar möjligheter att giva dylika sammanslutningar en fast och varaktig form. I § 9 stadgas nämligen följande:

»Sluta ägare av särskilda fastigheter, vilkas ägor bilda ett sammanhängande område, i sådan egenskap avtal om huru jakten å området må utövas och jaktvården handhavas, skall å vad avtalet innehåller om jaktens utövande och om skyldighet för ägare att å sin mark tåla, anlägga eller underhålla inrättning för jaktvårdens tillgodoseende tillämpas vad i allmänhet stadgas om servitut; dock vare sådant avtal ej bindande utöver femtio år från det avtalet slöts.»

Under de sista åren ha sammanslutningar av detta slag blivit mycket vanliga. Det måste även vara en uppenbar fördel för jordägare att komma ifrån de olidliga förhållanden, som mångenstädes råda på jaktens område, innan jordägarna kommit överens om gemensamt uppträdande. Det är t. ex. vanligen omöjligt att hindra tjuvskytte och rovjakt, om jakträtten på ett sammanhängande jord- och skogsområde är uppdelat på ett flertal händer utan att samarbete äger rum. Dels vill eller kan den enskilde jakträttsinnehavaren icke effektivt beivra överträdelser; dels kunna direkt jaktvårdande åtgärder knappast ifrågakomma så länge den ena har full frihet att rasera vad den andre söker bygga upp.

I åtskilliga fall har det, trots uppenbar gemensam fördel, visat sig möta svårigheter att bilda sammanslutningar enligt 9 § jaktlagen. Så snart en enda delägare i ett byalag vägrar sin medverkan, är det ju meningslöst för de övriga att fullfölja organisationsplanen. I sådana fall borde det finnas möjligheter att tvångsvis genomföra sammanslutningen.

Man kan exempelvis tänka sig, att om två tredjedelar av samtliga delägare i ett sammanhängande jord- och skogsområde, lämpligt att utgöra ett jaktvårdsområde, besluta att bilda en jaktvårdsklubb, skola övriga delägare icke kunna hindra detta utan vara skyldiga att låta sina marker ingå i det sålunda bildade jaktvårdsområdet. Möjligen kan det också vara lämpligt med ett stadgande, att de två tredjedelar av delägarna, som äga att besluta om sammanslutnings bildande, skola representera en viss del av den sammanlagda arealen, t. ex. minst hälften. För att icke göra större intrång än som är nödvändigt i den enskildes fria bestämmanderätt torde som villkor för bildandet av en sammanslutning mot vissa delägars vilja böra stadgas, att jakträtten icke får utarrenderas utan samtliga delägars samtycke.

Med stöd av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag rörande sådan ändring av jaktlagen, att bildandet av jaktvårdssammanslutningar underlättas i enlighet med i motionen anförda riktlinjer.

Stockholm den 23 januari 1935.

Herman Andersson.